

Két fiannak édesanyja,
neki sincs már híre, hamva.
Őt ölelem, ha a kicsit,
nagy fiamból is ő kacsint.

Bátorságom beteg madár,
nem repül túl magasra már.
Bósz Ádria a szerelmem.
Megérkezni el kell mennem.

Ijjas Tamás

LEVÉL A JELKÉPEK ERDEJÉBŐL, AZON IS TÚL, MADARAKKAL

Finy Petrának

Petra, Te, aki anyabörtönné írtad át Kőmíves Kelemennét, és tudod, hogy hogyan forog a test mélyén, mint betonkeverőben az élet, hogyan vonja ki a kalciumot a csontból a vár és a váróterem, hogyan konyul le a terhesség alatt a petefészek, mint a terhét földre rakó ejtóernyő, igen, a petefészek, ami egyszerre emlékeztet a sztetoszkópra és a Vénusz légycsapójára, Te érteni fogod a Higiénia-házat, ahol lakom. Itt az éjszakát lágyságjel zárja, mint az orosz nyelv éjjelét is, és vagy letépik a paplant az alvóról, ahogy sebről a ragtapaszt, vagy magától lesiklik, ahogy ernyedttágról az óvszer. A lágyságjel, ez a sárig hasú kígyó, az ágy alá csúszik. És felsziszeg a reggel, kalciumtabletta egy pohár vízben, és az elkékült nyelv galambbegyében szorgalmasan dolgoznak az udvari szertartás varrógéptűi. A király meztelen, az ablaknégyes galambszínű, olyan kék, mint egy süldő lány emlékkönyvének lapjai.

Odalent az utcaszinten két lehetőséget építettek a házba. Mindkettő anyaméh, mindkettő zsákbamacska, tulajdonképpen ikrek is, de leginkább csak úgy, mint

Danny DeVito és Arnold Schwarzenegger.
 A Ferdinánd Patika és a Megálló Presszó.
 Mint két körzósár, a gyógyszerár túhegyesen
 talál a középpontba, a kocsmá pedig grafitpuha,
 kiradírozható ívet rajzol. A patika logója
 nem a szokásos aszklépiósi kígyó, a kóbrát
 úgy bővíti ki a kosarából a tervező művész,
 mintha tubusból kibugyanó tempera lenne,
 addig csavargatják a hipnotizált hullót, amíg
 emberi arcéllé nem elevenedik, vagy éppenséggel
 torzul. Azt már megszoktam, hogy mindenütt
 arcokat kell látnom, unásig ismerem a Hold
 vigyorát, a főtt kukorica fogsorát, a hámló
 vakolat fájdalomtól hasadozó arcvonásait, és
 láttam már persze pápaszemes kóbrát is
 fenyegetően csillogó szemüveggel, de hogy a
 gyógyítást és a csábítást egyaránt jelképező hulló
 pont ezzé a csokornyakkendőt viselő, vigyorgó
 pofává tekeredjen, nekem már túlzás.
 (Pontosabban egy ember lehet kígyó,
 lehet hidegvérű méregkeverő, vagy izgága
 gáncsvető, vagy sziszegő széptevő, vagy
 bőrét gyorsan átvedlő, vagy pufogó
 vipera, de egy igazi kígyót miért kell
 arra kényszeríteni, hogy legyen átvitt
 értelemben is kígyó, önmagát halálra
 marva legyen ember, ember, aki kígyó.)

A kocsmá a múlttal kacérkodik, nem éppen
 időutazással kecsegtet, hanem a felejtéssel,
 mint általában minden ilyen ivó, hogy
 átaludhatunk akár húsz-harminc évet
 is, akkor is a régi reklám feszül felhámunkra,
 a *bőre őre*, pedig abban az elsüllyesztett,
 most felbűfizett korban még nem is volt
 lyuk az ózonrétegen, vagy legalábbis
 nem különösebben beszélgettünk róla,
 de a bőrnek akkor is megvolt a saját
 kis rémálma, és volt ellene krémangyala is.

Bizony mondom néktek, legyetek ravaszak,
 mint a mérgek, és szelídek, mint a szeszek.

A kettő között szeretnék elhelyezkedni,
 az önmagát középpontba leszúró ébrenlét
 és a puha körívvé satírozódó mélyalvás között.
 Nyomjon le a szív, ez a papírnehezék,

szét ne fújjon a keresztthuzat, fejem
 süppedjen bele a köztes tartományba,
 mintha egy szem lenne csak a homokból
 zanzásított tudatom, strucckobakom.
 Vonjon ki az álom mínuszjele a szorításból,
 ahogy az egyik sarkon a Patika mosolya
 tekeredne a gerincem köré, és azt susogná,
 hogy ő tart egészben, amikor majdnem össze-
 roppant, a másik sarkon meg a Presszó
 pasztell árnyalatú kézmozdulattal nyomna
 bele egy kómában tartott évtizedbe, a
 nyolcvanas évek keresztvizébe, hogy a
 minden emléktől megtisztító forrás a
 tévémaci gargarizálása legyen.

A fülemüle jut eszembe, a hang, amit
 Veled és Balázssal kutattam a Fiumei úti
 Sírkertben, de nem vált ki a sötétedésből, nem
 törte át a csontok csendjét a füttyszó. Balázs
 idegenvezetett, passzírozta át kis csoportunkat
 a néma gégecsövön, megtudtuk, hogy a
 hímekek toroka egyidejűleg négy hangot is
 képes kiadni, van, amikor zeneileg is tökéletes
 összhangzatokat produkálnak. A misztikában
 a fülemüle az Énekek éneke menyasszonya,
 a lélek vágya az örök boldogság után, a Szent
 Szűz madara. (A csalogány Blaha Lujza hamvai
 fölött sem akart megszólalni, nem
 akart átvitt értelemben sem önmaga lenni.)
 Aztán, hogy ne legyen céltalan az
 ornitológiai séta, a ravatalozónál
 felharsogott a madár éneke a
 hangszórókból, ahonnan máskülönben
 a gyászbeszéddek szólnak. Balázs korábban
 ecsetelte azt is, hogy a fülemüle fogságban
 elpusztul, de milyen egy hangfelvétel
 kalickája? Milyen, mikor a kalicka
 röppen fel, és a madártest rögzítve van,
 mint a fakapura rajzszőgezett fekete
 szegélyes jelentés?

A fülemüle fölött csak egy felhőkarcoló
 terve lóg a levegőben.

Bedobják a pénzt a krematóriumba, hogy
 teljesítse a kívánságot. A nóta serceg, mint
 benyálazott ujjal eloltott gyertyák, szív

küldi szívnek, mert a szív marad végül
egyedül, ül a test fölött, a pernyék viháncolása
alatt, mint hamuban sült pogácsa, a szinuszcsonlóban
levágott evezőtollú madarak surrogása, mi
annyiszor kapott lángra, most nyelvet ölt.

Az álom tartálya hamvadni nem akaró szív.
Énekelni nem akaró csalogány. Az ágy,
mint a ravatal, mint a felvert iszap, mint
az üresen zizegő magnókazetta. Zaccjós
legyen a talpán, aki a kavargó üledék
mögül kiveszi az arcot. Csavarog az
arc, mint hóban a sínyom, mint egy
készülő tetoválás. Most a mellkasomon
lakozik az arc, a két rózsaszín mellbimbó
két lehunytt szemhéj, köztük nyitva
a zöldebarna szemem. Heten vannak
az arcom, mint a gonoszok, mint a
felparcellázott naptár, mint az orosz
nyelvben a család. A jelképek erdeje
ebből áll: hét jegenye, hét földbe szúrt
evezőtoll, hét macskabagoly nyí odafent,
hét kalickában hét visszhangzó társuk,
hét MP3-fájlban a bülbülok síri csendje,
hét torokban a vágy áldozati füstje, hét
kormos kémény kéményseprőre vár, hét
szűk esztendő sűrűje, hét bő esztendő tar
foltjai, hét eldobott álarcban gyűlik a víz,
hétszer csordul túl, mire tényleg elalszom,
mire tényleg felébredek. A költészet
ellenben csak annyi, hogy az ötödiken
lakom, egy kétnevű házban, Krayner
vagy Higiénia, így emlegetik, van
macskám, van lift a házban, kettő
is, egy hívó meg egy toló, van
macskajaj és gyógyulás is, csupa
nyílt titok. Szóval csak ennyi, mégis
jó világtalanul tapogatózni, mintha
lenne balladai homály, mintha
lenne fölöttem hatodik-hetedik
emelet, mintha megvolna még
a szedercsíra állapotom valami
befőttesüvegben, formalinban ázva.
Csak azért írom ezt, kedves Barátném,
mert Te tudod, hogy a téglarés is
lehet fészek, és a börtön is szárnyra kaphat.